

G. ISTVÁN LÁSZLÓ

Zsoltár régi hangra

Mi tart vissza, Uram, attól,
hogy megadd az elveszés
erejét, hogy földben feloldódva
elemeim ásványtanát megéljem,
miért borít el életadáskor
a szégyen, mintha magamat kéne
nemzeni újra és újra? Miért nem
gyújtja Erosz Agapé tüzét, miért
bestiális a fény szemében? Miért kell
megéljem kőbölcső-ringását a
kéjnek, mi ez a visszaszületési kényszer,
amit nem értek ésszel, ami zákányossá
teszi szemem, s mint jégvártyát a
félelmet gömbfelszínére tolja? Vészhelyzetben
mi lankad bennem el? A küzdéshiány
mint az epe garatom, mandulám előnti,
s a torokbélelő feketeségben nincs
semmi más, csak sepróíz, az önzés.
A túlélés reflexe ilyenkor kárhozatban
exponált vaku, mutatja, hogy ennyin
múlott az üdvösségem. Mi tart vissza,
Uram, hogy erőt mutass bennem?
Miért az erőtlenség maradt
a kegyelemem?